

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pályi Sándor ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.r. felperes címe) I.r. és II.rendű felperes neve (II.r. felperes címe) II.r. felpereseknek a Dr. Bodnár István ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indult perében a Heves Megyei Bíróság 2010. január 20. (helyesen 2011. január 20.) napján kelt 13.P.20.027/2010/37. számú ítéletével szemben az alperes által 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fellebbezési eljárási költség fejében 15 napon belül fizessen az I. és a II. r. felperesnek együttesen 250.000 (azaz kétszázötvenezer) Ft-ot.

Kötelezi továbbá az alperest arra is, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték fejében az államnak külön felhívásra 900.000 (azaz kilencszázezer) Ft-ot fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 19.452.000 Ft-ot, ezen összeg után 2005. május 15-től a kifizetés napjáig járó Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatot, valamint 500.000 Ft perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 900.000 Ft illetéket.

2004-ben a ... Rt., mint megrendelő és a ... Kft., mint vállalkozó között vállalkozási szerződés jött létre, mely szerint a Kft. elvállalta a ... Lakótelep kisnyomású gázelosztó vezeték rekonstrukcióját. A ... Kft. (akinek az alperes volt az ügyvezetője), mint megrendelő és a felperesek, mint alvállalkozók között alvállalkozói szerződés jött létre 7.484 m gázárók kiásása és betemetése elvégzésére 3.000 Ft/fm áron. A felperesek a munkát elvégezték, a Kft. a vállalkozói díjat nem fizette meg a felpereseknek. 2005. január 24-én a felperesek

és az alperes által aláírt ügyvéd által készített okiratban az alperes elismerte, hogy a gázvezeték építése során a felpereseknek az általuk elvégzett munka ellenértékével - 7.484 m gázárak kiásása 3.000 Ft/fm -, azaz 22.452.000 Ft-tal tartozik, melyet 2005. május 15-ig köteles megfizetni. Az alperes ezen összeg fedezeteként felajánlotta a tulajdonát képező Caterpillar típusú árokásó gépet és hatszemélyes platós Mercedes típusú kisteherautót, amelyet a felpereseknek birtokba adott. A felek úgy nyilatkoztak, hogy tisztában vannak a tartozáselismerő nyilatkozat jelentésével, és a kézi zálog jelentésével is. A felperesek a Caterpillar munkagépet 3 millió Ft-ért értékesítették, a Mercedest pedig 2007-ben az alperes visszakapta, azt a ... Kft értékesítette 2007. június 1-jén.

Az elsőfokú bíróság arra vont következtetést, hogy a 2005. január 24-ei okiratban foglalt nyilatkozat nem minősül az alperes Ptk. 242. § szerinti tartozáselismerő nyilatkozatának, mert a tartozás elismerés egyoldalú címzett jogügylet, és a vállalkozási szerződés alapján nem az alperes, mint magánszemély lett volna köteles a vállalkozói díjat megfizetni a felperesek részére. Az okiratba foglalt megállapodás kezesi szerződésnek sem minősülhet, mert tartalma alapján az alperes nem arra vállalt kötelezettséget, hogy a Kft. nemteljesítése esetén maga fog a jogosultnak teljesíteni. A 2005. január 24-ei szerződés megkötésének idején is az alperes volt a Kft. ügyvezetője.

A Ptk. 332. § (1) bekezdése alapján a tartozás átvállalás a régi és az új kötelezett között jön létre, az szóban, írásban és ráutaló magatartással is megköthető. Az alperes okiratba foglalt nyilatkozata tartalma alapján a Kft. tartozásának átvállalásáról szól és a felperesek okiratban foglalt nyilatkozata a tartozás átvállalásához való hozzájárulás. A Ptk. 332. § (2) bekezdése szerint pedig a tartozásátvállaló a kötelezett helyébe lép.

Az elsőfokú bíróság nem tartotta bizonyítottnak azt, hogy az alperes a 2005. január 24-ei nyilatkozatot kényszer, vagy fenyegetés hatására tette volna. Az elsőfokú bíróság e körben értékelte az okiratot szerkesztő ügyvéd tanúvallomását, és az alperes indítványára kihallgatott három tanú vallomását, továbbá azt, hogy az alperes 2009. június 9-én kelt feljelentése alapján a Füzesabonyi Rendőrkapitányságon indult nyomozást a nyomozóhatóság a 10.020/718/2009. sz. Bű. határozatával megszüntette, mert nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése.

Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak az alperes azon előadását sem, miszerint 2004. november 12-én 3.500.000 Ft-ot, 2005. január 24-én pedig 6 millió Ft-ot kifizetett volna a felperesek részére. A rendelkezésre álló folyószámla forgalma alapján csak az volt megállapítható, hogy az alperes 2005. január 20-án 5 millió Ft-ot, 2005. január 24-én pedig 9.060.000 Ft-ot felvett, azonban azt nem bizonyította az alperes, hogy ebből a felperesek valamilyen összeget kaptak volna.

Az alperes a bíróság tájékoztatása ellenére sem kérte igazságügyi szakértő kirendelését arra vonatkozóan, hogy a Caterpillar munkagép tényleges értéke

mennyi volt, így a becsatolt számlában foglalt 3 millió Ft-ot meghaladó értéket az alperes nem bizonyította. Miután a 2007. június 1-jén kelt adásvételi szerződés szerint a ... Kft. értékesítette a Mercedes Sprinter kisteherautót, ezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy a kisteherautó ismételtén visszakérült volna a felperesek birtokába. A teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben az alperes azt sem bizonyította, hogy tartozása nem áll fenn, illetve azt sem, hogy a felperesek az okiratban szereplő mennyiségű munkát nem végezték el teljes egészében. Az elsőfokú bíróság utalt e körben a Pp. 164. § (1) bekezdésére, a perköltség viselése körében a Pp. 78. § (1) bekezdésére, és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésére.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Az alperes álláspontja szerint a 2005. január 24-ei okiratban foglalt megállapodás nem minősül tartozás átvállalásnak, az tartozás elismerést és kézi zálog szerződést tartalmaz. Hivatkozott arra, hogy a felperesek ketten nyilvánvalóan nem áshattak ki 7,5 km árkot, másrészt az általa zálogtárgyként felajánlott árokásó és kisteherautó nem állt az alperes tulajdonában, mert az a Kft. tulajdonát képezte.

Előadta, hogy 2003. december 7-én súlyos közúti balesetet szenvedett, hosszú ideig táppénzes állományban volt, majd egy év múlva rokkantnyugdíjba került, nem állapodott meg a felperesekkel semmilyen munkavégzésben, a megállapodást a tulajdonostársa köthette. Betegsége folytán nem tud úgy előadást tenni, ahogy azt tőle elvárják. Az okirattal kapcsolatban tett előadását változatlanul fenntartja, a nyilatkozatát kényszer, fenyegetés hatására tette.

A felperesek az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték helyes indokainál fogva.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján helytállóan vont következtetést arra nézve is, hogy az alperes az általa tett előadásait nem bizonyította, illetve az alperes bizonyítást sem ajánlott fel arra vonatkozóan, hogy a felperesek nem az okiratban foglalt mennyiségű munkát végezték el, az árokásó értéke több lett volna, mint 3 millió Ft, a kisteherautó visszakérült volna a felperesek birtokába, és a tartozás átvállalás ellenére az alperes tartozása nem áll fenn.

A másodfokú bíróság egyetért az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is, így a másodfokú bíróság helyes indokai alapján hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság értékelte, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése ellenére nem ajánlott fel bizonyítást előadásának alátámasztására, illetve a kihallgatott tanúk vallomása nem támasztja

alá az alperes azon előadását, miszerint a 2005. január 24-ei nyilatkozatot kényszer, fenyegetés hatására tette volna, így a Ptk. 210. § (4) bekezdése, valamint a Ptk. 236. § (3) bekezdése szerinti megtámadási kifogás alapos lenne.

Bár az alperes a fellebbezésében betegségére és munkavégzésben való akadályoztatására hivatkozott, azonban az egyértelműen megállapítható, hogy az alperes volt a Kft. ügyvezetője, és az alapeljárás során (20. sorszámú jegyzőkönyv) az alperes maga nyilatkozta, hogy a Kft. nevében ő kötött szerződést a felperesekkel. Az alperes az eljárás során több tekintetben ellentmondásos nyilatkozatokat tett, így például arra vonatkozóan is, hogy 2004. szeptemberében, októberében, illetve novemberében fizetett 3.400.000, 3.500.000, illetve 3.800.000 Ft-ot. Előadása szerint 2005. január 24-én a felperesek 6 millió Ft-ot vettek el tőle, holott a folyószámla kimutatás szerint aznap 9.060.000 Ft-ot vett fel. A kényszer, fenyegetés körülményeit illetően az alperes előadása szerint bottal megverték, mielőtt az autóba tuszolták volna és elvitték Mezőtúrra ügyvédhez, ugyanakkor az alperes indítványára kihallgatott egyik tanú vallomása szerint az alperes azt mondta neki, hogy az autóban bántalmazták, az alperes indítványára kihallgatott másik két tanúnak ilyen körülményekről nem volt tudomása, s az okiratot szerkesztő ügyvéd vallomása sem támasztotta alá az alperes által elmondottakat.

A felszámoló közlése szerint az alperes a Kft-vel kapcsolatos iratokat nem adta át a felszámolónak, és az elsőfokú bíróság által értékelt okiratokon túlmenően az alperes előadásának alátámasztásául az ügyre vonatkozó releváns további okiratokat nem csatolt.

Az alperes tehát az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésben előadott tényállításait nem bizonyította, így pedig az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására nincs mód.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003.(VIII.23.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, valamint a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2011. október 21.

Dr. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő